

VP

Veronika Drahotová employs artistic means to explore human destiny and existence. The starting point for her work is her own philosophical method of intuition for which she subsequently seeks support in the relevant sources of thought and creativity. The resulting works are not just paintings or objects, but imprints (document/monument) of exploring movement; an imprint of asking a question and the process of answering it. The artist has a predilection for systematic solutions and uses the terms of structure, rules and strategies to express herself. However, at the same time, her work is guided by a love for life, beauty and people as such (*agapé*); which is manifested by the recurring motif of the (burning) heart. In a certain sense, her work becomes the script of the heart (e.g. Heart Script, 2011). Her desire is to achieve pure and clear human understanding. She aims for the ideal of a pure transparency of life; which, seeming however unattainable, she refuses to accept limits, attacking the bounds of possibility and daring to try the impossible.

To her, existence is a “known unknown”; a variable in the equation of life, a mysterious “challenge of the locked chamber.” In her work, she deciphers both the enigma of existence and the ciphers of transcendence. To reveal the mystery of life, she explores the relation between pure mind and sensory perception which exposes us to the world (*Amor Fati*, 2009); she deals with the mental space conceived as consciousness, unconsciousness and dreaming (*They Don’t Know It but They Are Doing It*, 2010); she thematizes the individual consciousness which is defined by co-existence, misunderstanding and hope (*They-I*, 2011). She keeps exploring the relation of the intellect, the senses and matter; which is both lacking something and transcended by something (*Theory of Nothing*, 2013). Her exhibition *Sugar Choice* (2014) was dedicated to the question of freedom and the conditioned character of choice limited by the senses and the urgency of time. Temporality as the “horizon of being” was also at the root of her series *Until the End of Time, If Such a Thing Exists* (2014).

In her current exhibition, *Massive Memory* (2015), Veronika Drahotová develops her previously outlined theory of time. Here it is uncovered on the basis of the relation between consciousness conceived as memory and consciousness conceived as immediate perception. The artist encourages us to deal with the content-volume-space-movement of memory; the things we remember and the things we have forgotten; raising the question why un/certain memories become present under certain conditions.

The formal aspect of her visual expression deserves explanation as well. Since approximately 2010, Veronika Drahotová has been developing a specific “architectonic approach to painting,” which led to her invention of a unique system of interconnecting, linked paintings, which she continues to refine. The principle consists in the fact that every time the frames are turned by 90 degrees around their axis, they will “fit into each other.” They visually continue each other, composing a new variant of the painting. Although a fixed installation of the canvases does not allow us to see these versions (they can only be composed mentally), the painting itself alludes to all of its combinations; to its own dynamic scheme.

Veronika Drahotová uměleckými prostředky provádí průzkum lidského údělu a existence. Východiskem tvorby je jí vlastní filozofická metoda intuice, pro kterou až následně hledá opory v relevantních zdrojích myšlení a tvorby. Výsledná díla tak nejsou jen tím, co je přítomno ve formě obrazu nebo objektu. Samotné dílo je otiskem (dokumentem/monumentem) zkoumajícího pohybu, otiskem kladené otázky a procesu jejího zodpovídání. Autorka projevuje náklonnost k systematicnosti a vyjadřuje se v pojmech struktury, pravidel a strategií. Avšak její tvorba je současně vedena láskou k životu, ke kráse a k lidem jako takovým (*agapé*), což se projevuje neustále se navracejícím motivem (planoucího) srdce. Její dílo se v jistém smyslu stává písmem srdce (např. Heart Script, 2011). Její touhou je dosáhnout mezilidského porozumění v jasnosti a zřetelnosti. Míří k ideálu čisté transparence života, jež se však ukazuje jako nedosažitelná. Odmítá akceptovat tyto limity, útočí na samu hranici a odvážně se pokouší o nemožné...

Nastolenou teorii času rozvíjí i v aktuální výstavě *Massive Memory* (2015). Zde je odkrývána na vztahu mezi vědomím jakožto pamětí a vědomím jakožto bezprostředním vnímáním. Autorka tak nabádá k tomu, abychom se zabývali obsahem-objemem-prostorem-pohybem paměti, tím, co si pamatujeme a tím, co jsme zapomněli, přivádí nás k otázce, proč se nám za jistých podmínek aktualizují ne/určité vzpomínky.

Pozornost zaslhuje i samotná formální stránka jejího výtvarného výrazu. Přibližně od roku 2010 rozvíjí specifický „architektonický přístup k obrazu“, který ji přivedl k invenci unikátního systému propojovaní/navazování obrazů, jež dále precizuje. Princip spočívá v tom, že pokaždé, když se otočí rámy kolem své osy o devadesát stupňů, „zapadají do sebe“. Vizuálně navazují a složí se v novou variantu obrazu. I když fixní instalace pláten neumožňuje tyto verze vidět (lze si je jen skládat v představě), sama malba odkazuje ke všem svým kombinacím, k vlastnímu dynamickému schématu.

Hyper Flow // 2016

Série "Hyper Flow" navazuje a rozšiřuje koncept předchozího projektu Veroniky Drahotové "Space Dust Leftovers", který se zabýval tématem prostoru, vnitřního/vnějšího a intrepretačních možností zjevného/skrytého. Náš fyzický svět/prostor je mimo jiné tvořen usazeninami/sedimenty, jež jsou tvořeny z částic různého původu, tyto částice jsou distribuovány pomocí proudění, které je ovlivněno čtyřmi základními elementy(země, oheň, vzduch, voda) a gravitací.

A sediment gravity flow is one of several types of sediment transport mechanisms, of which most geologists recognize four principal processes. These flows are differentiated by their dominant sediment support mechanisms, which can be difficult to distinguish as flows can be in transition from one type to the next as they evolve downslope //WIKI//

Sediments (Pale) #1, (Concrete) #2, (Nude) #3, (Ashes) #4
100 cm x 65cm, wooden construction, concrete clay, pigments

Sediment (Nude) #3
100 cm x 65cm, wooden construction, concrete clay, pigments

Sediment (Pale) #1
100 cm x 65cm, wooden construction, concrete clay, pigments

Sediment (Ashes) #4
100 cm x 65cm, wooden construction, concrete clay, pigments

Sediment (Concrete) #2
100 cm x 65cm, wooden construction, concrete clay, pigments

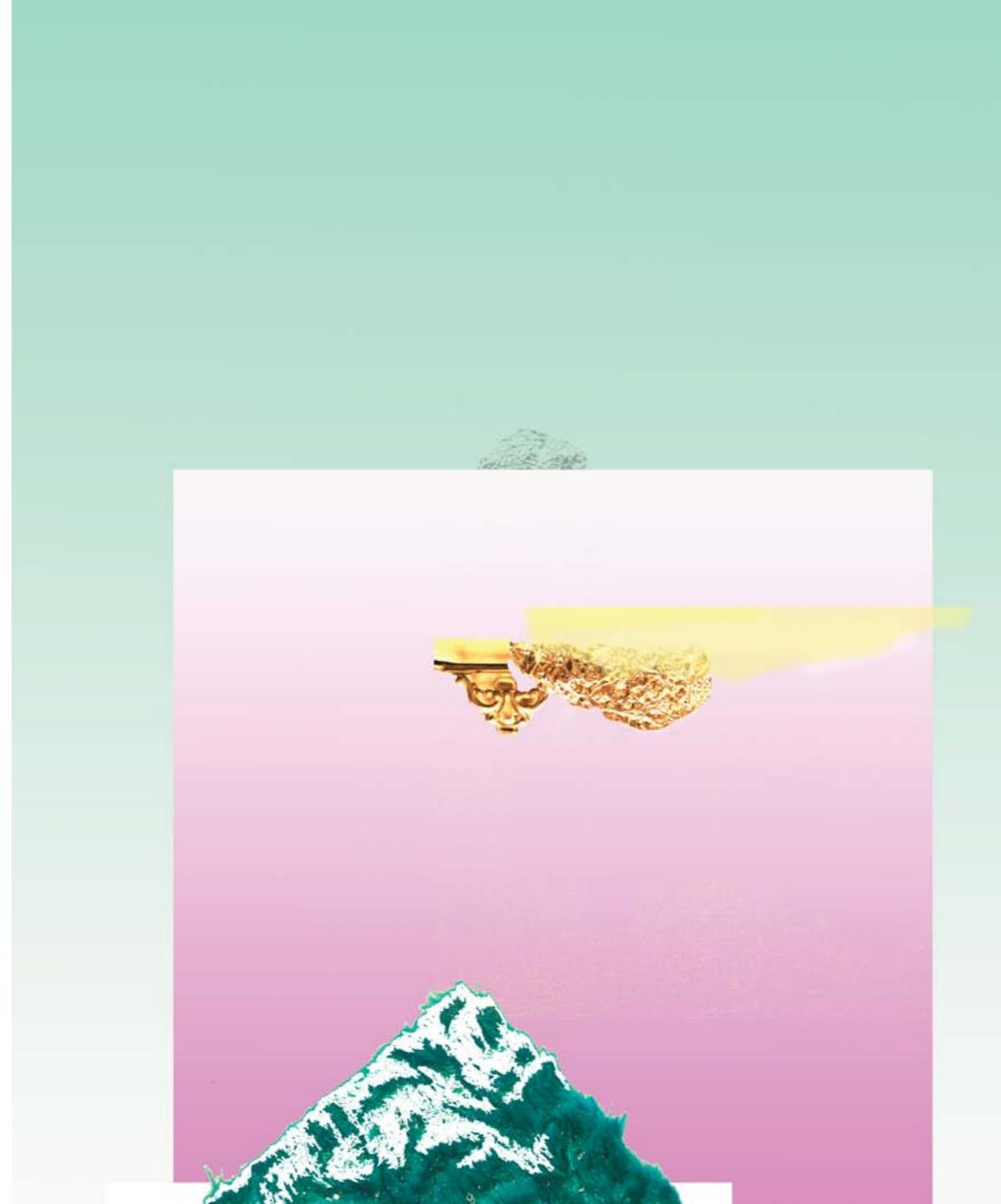

Red Mountain
photographic collage

Yellow Sea
photographic collage

Hyper Flow
photographic collage

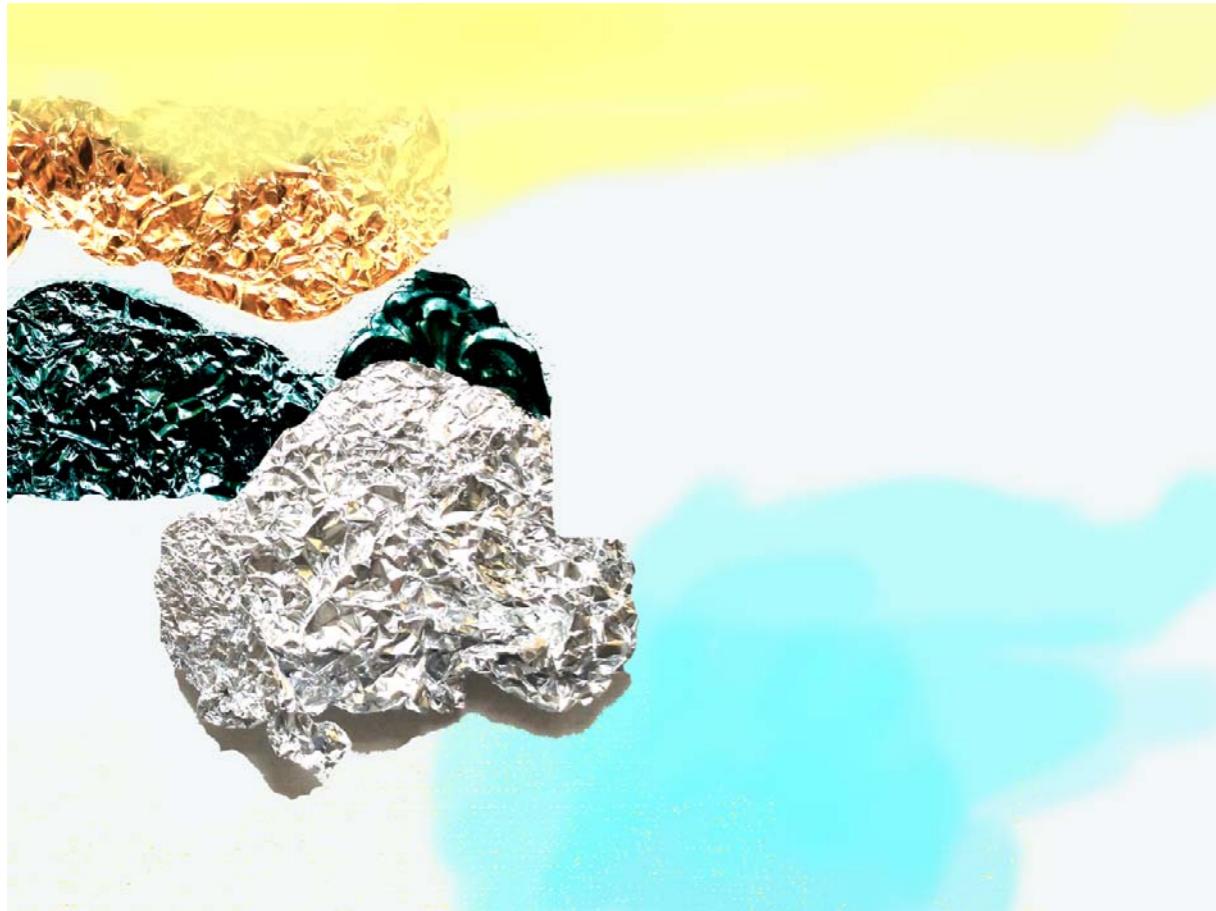
Sediment Shape I
photographic collage

Sediment Shape II
photographic collage

Hyper Flow
photographic collage

Sedimentscape I
photographic collage

Sedimentscape II
photographic collage

Space Dust Leftovers // 2015

Selfscapes: What remains of Veronika Drahotová? What will become of her?

With this selection of new work Veronika Drahotová invites us to join her on a journey, to share in her personal quest and to embark or reflect upon our own. Inspired by the tension between the ostensible concreteness of outer space and the abstraction of inner space she explores the boundaries of experience only to find that experience is also a boundary. The extent to which this boundary both constrains and enables our continued self-fashioning, our becoming as well as our being and belonging, is the puzzle that lies at the heart of these works.

Previously, Drahotová's work has engaged themes of memory and the persistence of the past in the present. In many ways these new works do the same, but they do so in a more introspective way; they are perhaps the spatial counterparts to the temporalities suggested by her 'massive memory' and 'memplexes' but they are also personal. They are selfscapes, the landscapes of her own artistic past, the landscapes that she must metaphorically journey through as she questions the value and purpose of her work and its various manifestations and as she seeks renewal and fresh impetus. They are neither the classical landscapes of external, material space, nor the abstract fields of our emotional inner space, but the borderlands where the two meet and become blurred.

Components of previous works endure but are transformed in this show. Modular architectonic canvases allow for various (re-)arrangements, but their palettes have evolved and, in places they show the artist's (re-)turn to oils. These material and chromatic snapshots provide evidence of transition or transposition of the past into the present, but they are also laden with traces of the future of technique and composition in gestation. The voids, the absences in these works speak of forgetting but also of the possibility of creation.

Playing with the tensions between depth and surface, past enfacements appear as the ostensibly more familiar terrains of Drahotová's quest but, like the seeming certainties of the external, material world, this familiarity can be misleading. Past facades are transformed by her conceptual and psychological journey, they are transposed and re-arranged in relation to each other, to the artist and to the audience. Drahotová's selfscapes suggest that we relate symbiotically to both our surroundings and our pasts, influencing them as they influence us. Their meanings are not fixed but fluid as we interpret them from different perspectives and with differing understandings of ourselves and our place(s) in the world.

Drahotová therefore also asks how we know ourselves and how we know these worlds that we inhabit, as well as how conscious we are of our own actions in them and how much space for manoeuvre we have. The use of abstraction and simplification – in order to better understand our complex worlds replete with their plural pasts and potential futures – resonates in the geometric forms that punctuate and border Drahotová's work. But meaning shimmers and escapes, revealing the inadequacy of these imposed classifications, of these fixed destinies. Instead, the quest opens.

Drahotová suggests that we must journey into the darkness, the uncertainty that lies at the heart of many of these works, but she also offers us the hope of morning, of the creative possibilities that come from sustained self-reflection if we do not let it paralyse us. This is therefore a heroic journey, but also a quiet one, through her self-scape. It is a journey to which we can all relate to but which will be particular for each of us as we seek to understand what remains and what we will become.

Text: Dr Benjamin Tallis, Institute of International Relations, Prague, Editor-in-Chief, New Perspectives

Zbytky vesmírného prachu

Krajiny sebe sama: Co zbylo z Veroniky Drahotové? A co z ní bude?

Výběrem z nové tvorby nás Veronika Drahotová zve na společnou cestu, během níž se můžeme připojit k jejímu osobnímu hledání či se vydat na cestu vlastní reflexe. Autorka se nechala inspirovat rozporem mezi zdánlivou konkrétností vnějšího prostoru a abstrakcí prostoru vnitřního a při zkoumání hranic zkušenosti zjišťuje, že i zkušenosť je jakousi hranicí. Tato hranice omezuje a zároveň umožňuje naše neustálé sebeutváření, stávání se tím, kym jsme, naše bytí a náležení, a právě to, do jaké míry tak činí, je hádankou, v níž spočívá podstata vystavených děl.

Ve své předchozí tvorbě se Drahotová zaobírala tématem paměti a prostupováním minulosti do současnosti. Její nová díla činí mnohdy totéž, avšak s větší mírou introspece: jako by byla prostorovými ekvalenty děl zabývajících se časem – vzpomeňme na „Massive Memory“ či „Memplexy“ – zároveň jsou však osobní. Jsou to krajiny sebe sama, krajiny vlastní umělecké minulosti, krajiny, kterými musí umělkyně metaforicky putovat, zkoumat hodnotu a smysl své tvorby a jejích nejrůznějších projevů a nacházet obrodu a čerstvé podněty.

Nejsou to klasické krajiny vnějšího, hmotného prostoru, ale ani abstraktní krajiny emocionálního prostoru niterného – jsou to krajiny na pomezí, na rozmlžené hranici mezi dvěma světy.

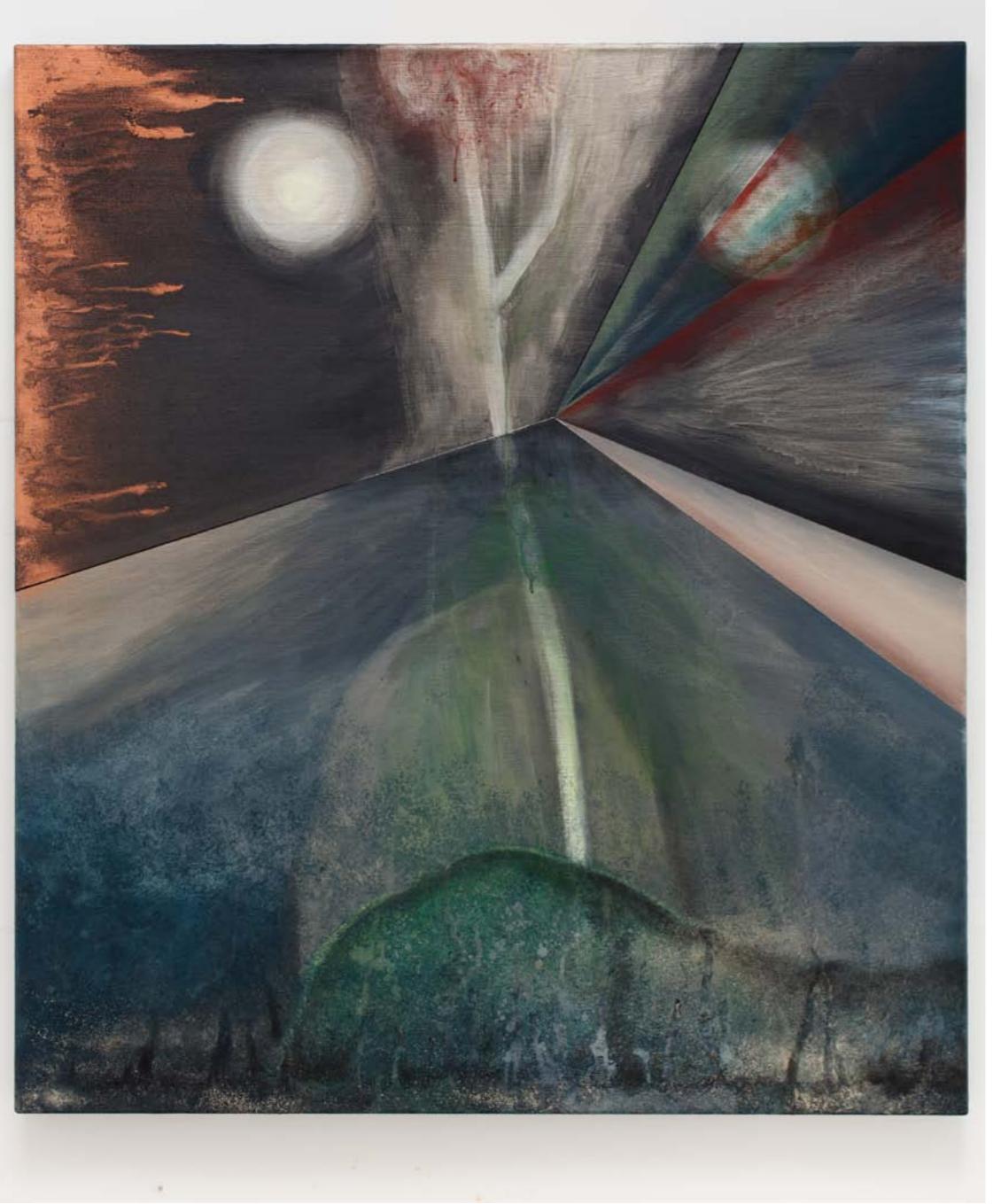
Výstava opět zahrnuje komponenty známé z dřívějších děl, avšak v proměněné podobě. Modulární architektonická plátna umožňují nejrůznější (pře)nastavení, jejich barevné palety se však vyvíjely a místy ukazují autorčin návrat/obrat k olejům. Tyto materiální a chromatické momentky svědčí o prostupování minulosti do přítomnosti, nesou však rovněž stopy budoucnosti v podobě načrtnutých technik a rodící se kompozice. Tato prázdná, tyto absenze v dílech promlouvají o zapomínání, ale rovněž o možnosti tvorby.

Ustupující stopy minulosti pohrávající si s prutím mezi hloubkou a povrchem se mohou jevit jako důvěrně známé terény autorčina hledání, jejich povědomost však může být stejně zavádějící jako zdánlivé jistoty vnějšího, hmatatelného světa. Masky minulosti se v průběhu konceptuální a psychologické cesty umělkyně proměňují, přesouvají se a přeuspořádávají se vůči sobě navzájem, vůči umělkyni i vůči divákům. Krajiny sebe sama Veroniky Drahotové svědčí o tom, že se symbioticky vztahujeme jak ke svému okolí, tak ke své minulosti, a ovlivňujeme je podobně, jako ony ovlivňují nás. Jejich význam není pevně daný, nýbrž tekutý, podle toho, z kterého pohledu je interpretujeme, jak rozumíme sami sobě a svému místu ve světě.

Drahotová se tedy rovněž ptá, jak dobře známe sami sebe a jak dobře známe světy, které obýváme, a zároveň, jak moc jsme si vědomi svého jednání v nich a kolik manévrovacího prostoru nám zbývá. Práce s abstrakcí a zjednodušením – abychom lépe porozuměli svým složitým světům s jejich zmnoženými minulostmi a možnými budoucnostmi – rezonuje v geometrických tvarech, které díla Veroniky Drahotové prostupují. Samotný význam se však jen zaleskne a zmizí, odkrývaje tak nedostatečnost vnučených klasifikací, pevně daných osudů. Místo toho začíná hledání.

Drahotová naznačuje, že se musíme vnořit do temnoty, do nejistoty, která tkví v samém jádru mnoha jejích děl, zároveň nám však nabízí i naději, že přijde ráno, a s ním i tvůrčí možnosti, které plynou z neustálé sebereflexe, pokud se jí nenecháme paralyzovat. Její cesta je hrdinská a přitom tichá, pozorující krajinu sebe sama. Je to cesta, ke které se můžeme vztáhnout všichni, pro každého z nás však bude jiná, protože se jejím prostřednictvím pokusíme porozumět, co z nás zbylo a co z nás bude.

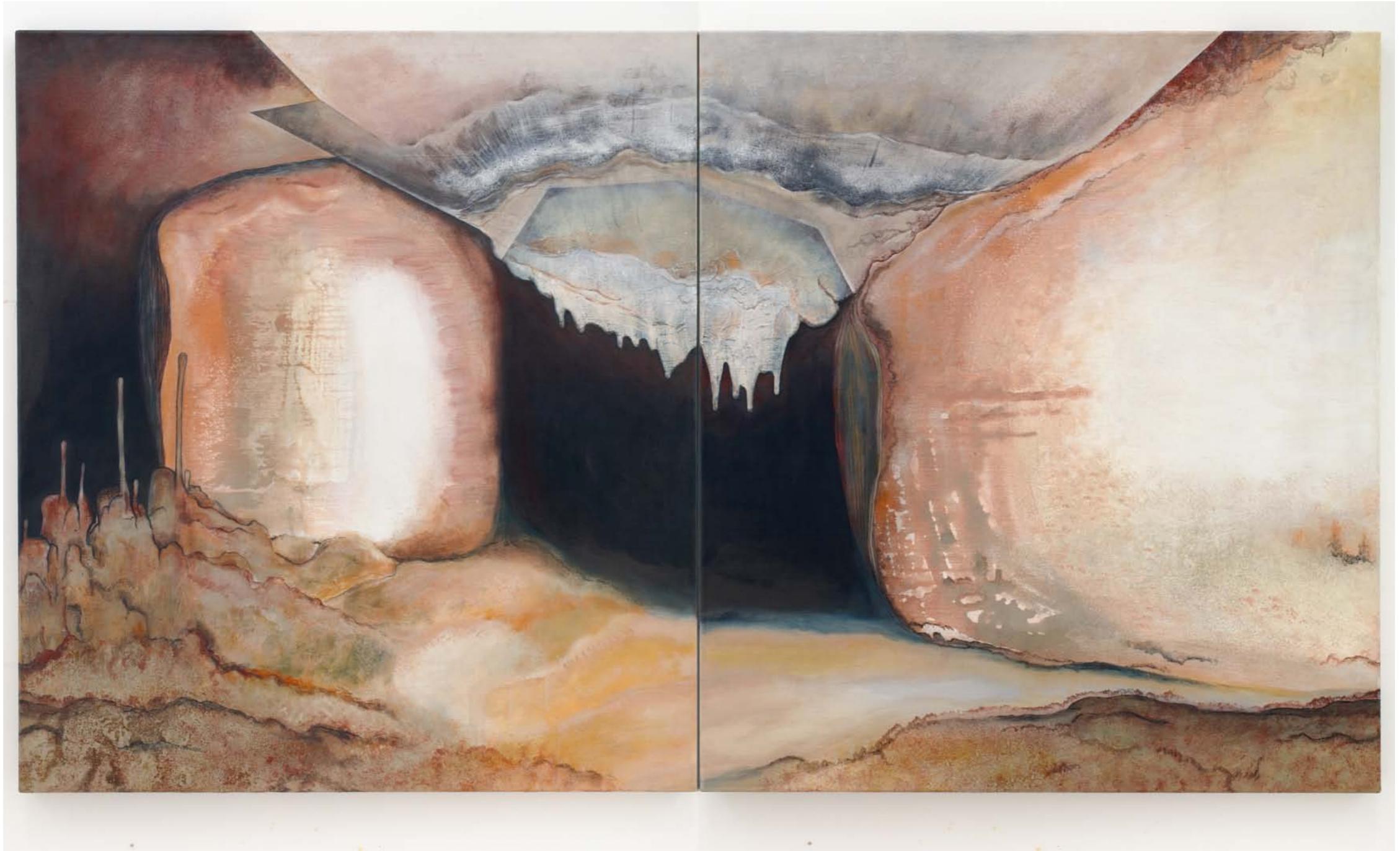
Autor textu: Dr. Benjamin Tallis, Ústav mezinárodních vztahů v Praze, šéfredaktor časopisu New Perspectives

Outer Space
Vnější prostor
135cm x 130cm, acrylic and oil painting on canvas
2 x 135cm x 130cm, akryl a olej na plátně

No Trace
Beze stopy
135cm x 130cm, acrylic and oil painting on canvas
135cm x 130cm, akryl a olej na plátně

Space Dust Leftovers A

Zbytky hvězdného prachu

2 x 135cm x 130cm, acrylic and oil painting on canvas

2 x 135cm x 130cm, akryl a olej na plátně

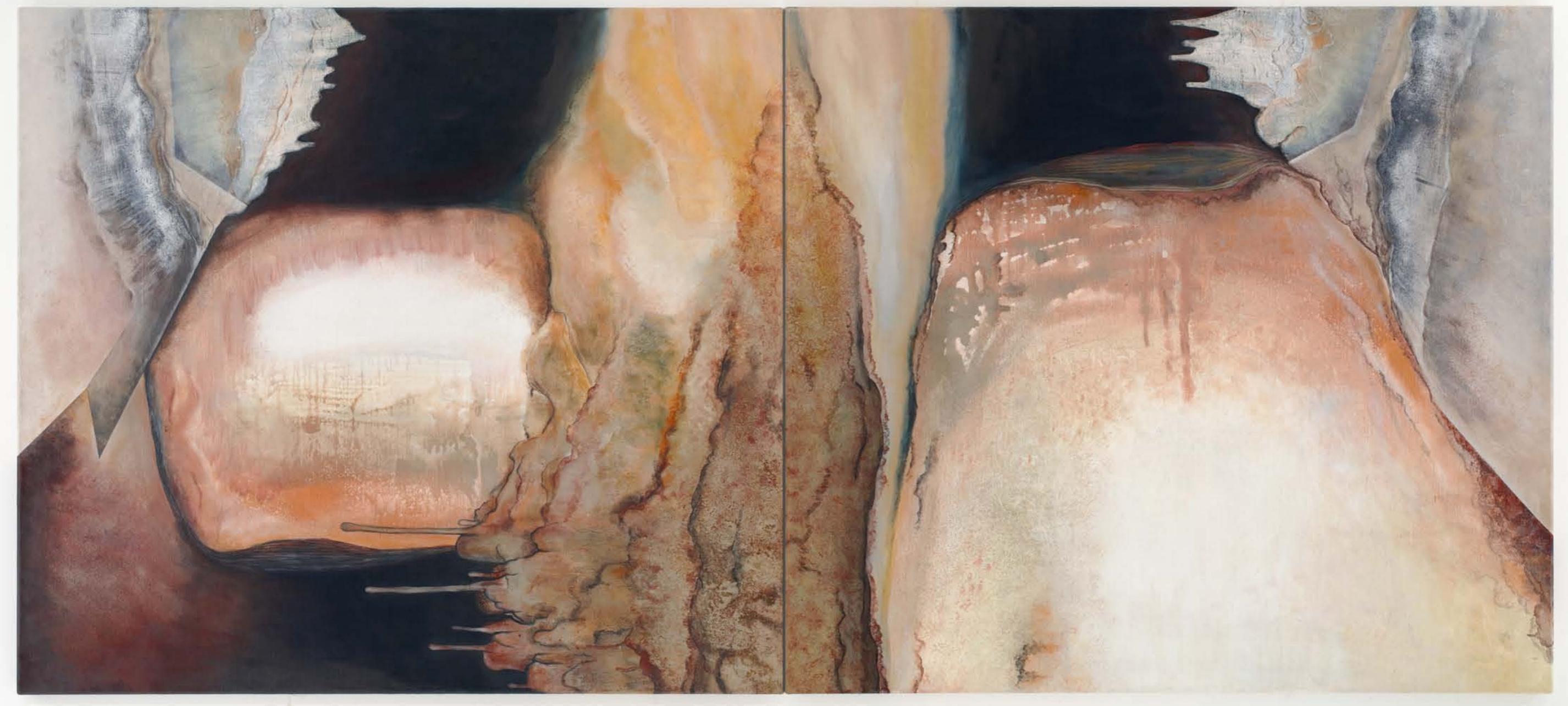

Space Dust Leftovers B

Zbytky hvězdného prachu

2 x 135cm x 130cm, acrylic and oil painting on canvas

2 x 135cm x 130cm, akryl a olej na plátně

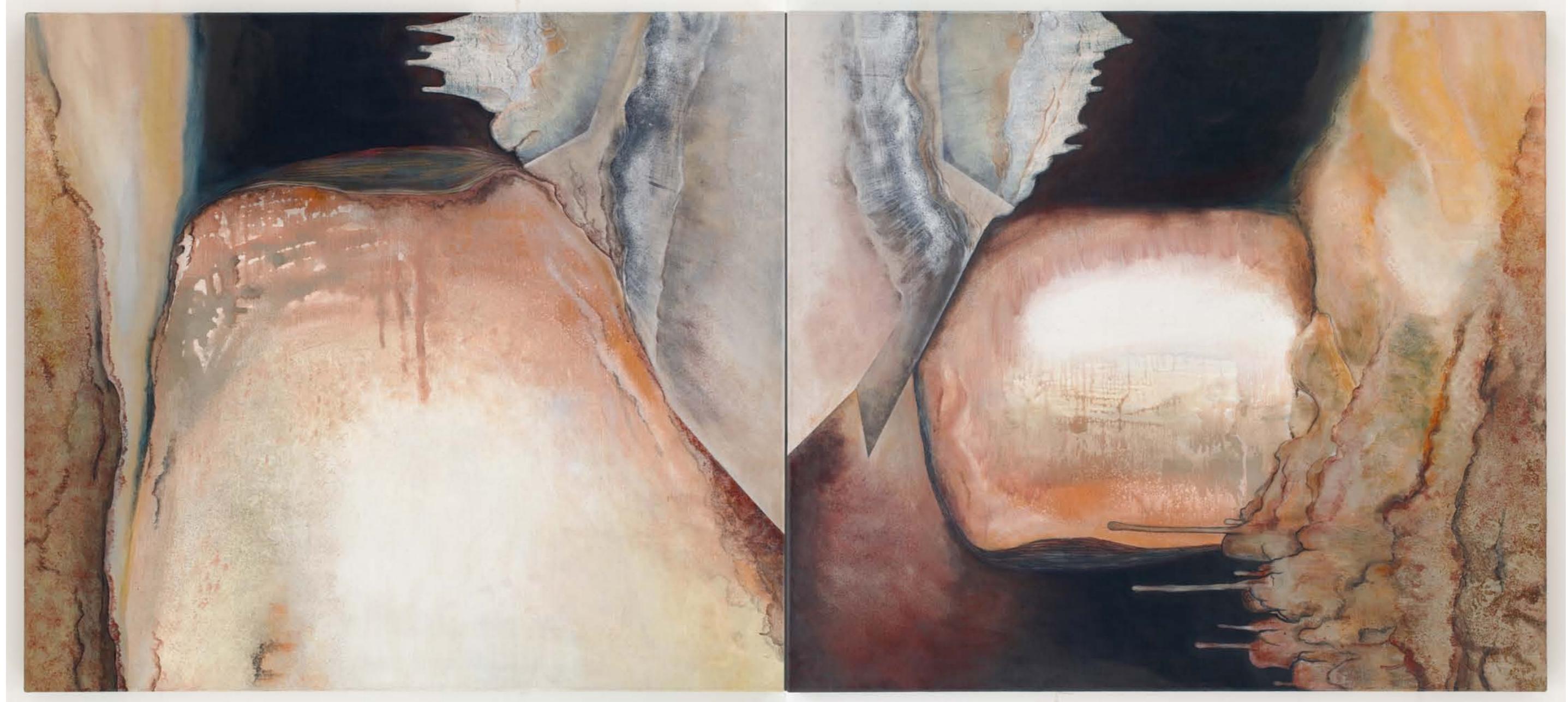

Space Dust Leftovers C

Zbytky hvězdného prachu

2 x 135cm x 130cm, acrylic and oil painting on canvas

2 x 135cm x 130cm, akryl a olej na plátně

Space Dust Leftovers D

Zbytky hvězdného prachu

2 x 135cm x 130cm, acrylic and oil painting on canvas

2 x 135cm x 130cm, akryl a olej na plátně

Inner Space
Vnitřní prostor
135cm x 130cm, acrylic and oil painting on canvas
2 x 135cm x 130cm, akryl a olej na plátně

No Trace study
Beze stopy studie
mixed formats, acrylic and oil painting on canvas
různé formaty, akryl a olej na plátně

Walls Around Borders
Zdi kolem hranic

3 painting to form one, 50cm x 60cm each, 50cm x 180cm together, oil on canvas
3 obrazy tvořící jeden, 50cm x 60cm každý, 50cm x 180cm dohromady, olej na plátně

**Past Option/
Future Option
// 2015**

Ve své první grafické sérii "Možnost minulosti/Možnost budoucnosti", navazují na osobní a dlouhodobé téma "volba". To jsem mimojiné zpracovávala také v projektu "Sugar Choice 2012".

V novém experimentálním triptychu se zabývám volbou z trochu jiného úhlu, ve vztahu k času, tedy minulosti a z toho vyplývající budoucnosti. Každá naše současná volba ovlivňuje naši budoucnost. Ale je podmíněna naší minulostí a děje se aktuálně v čase přítomném. Volba souvisí s časem a to, jak zvolíme, je také ovlivněno fází života, v které se nacházíme.

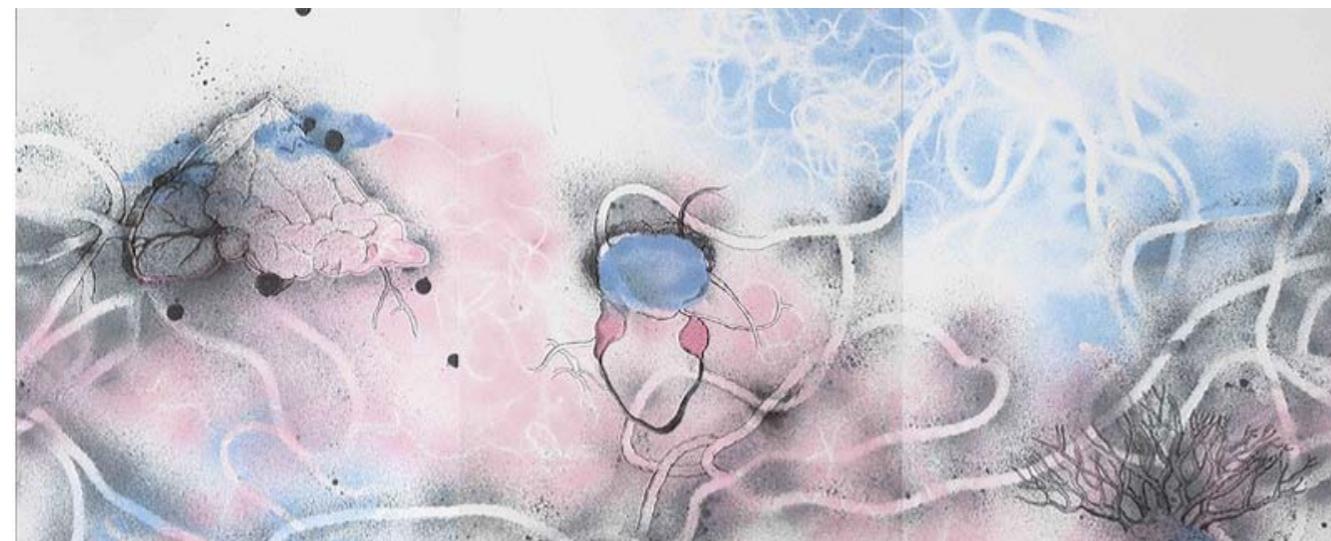
Přemýšlela jsem, co ovlivňuje naše volby a dostala jsem se k elementární podstatě intuice, myšlení a času. Tyto v sobě dále obsahují veškeré spolu související oblasti, jako jsou emoce a pudy, zejména strach, láska, hněv.

Formálně jsem tak zpracovala motivy zastupující čí symbolizující intuici, myšlení, čas. Srdce jako lidský organ znázorňující pocity – emoce, kterými se symbolicky řídí a mozek pro myšlení, neboť se také rozhodujeme racionálně. Oba dva motivy jsem propojila, protože jedno ovlivňuje druhé. Jako symbol času jsem zvolila horu, která svým geologicky "věčným" trváním vytváří kontrast k našemu krátkému času biologickému.

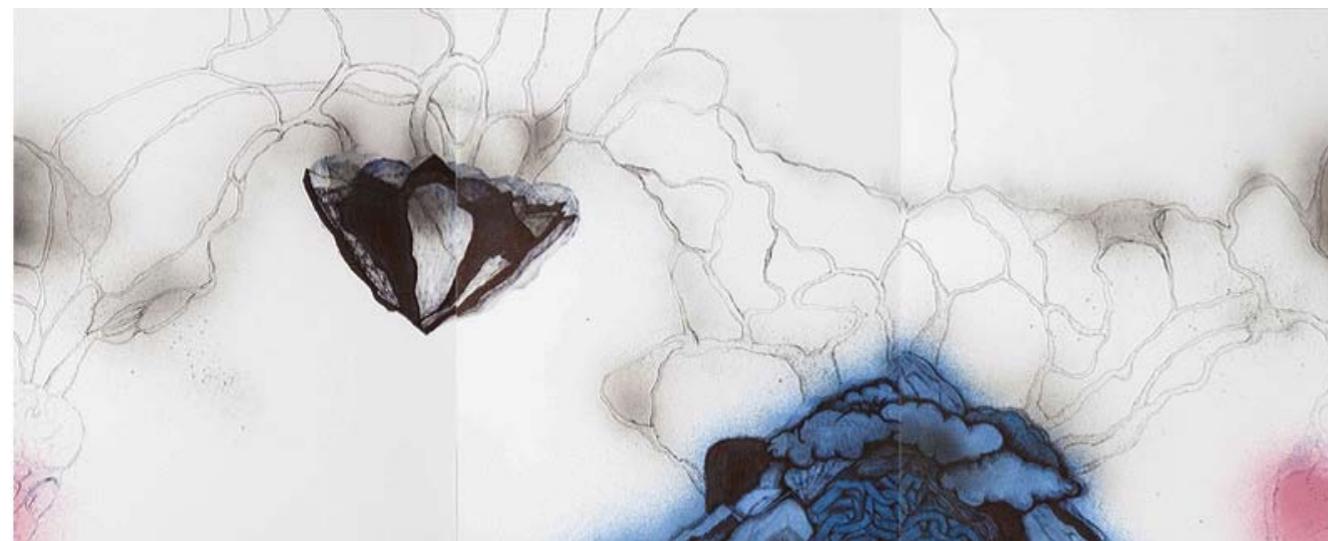
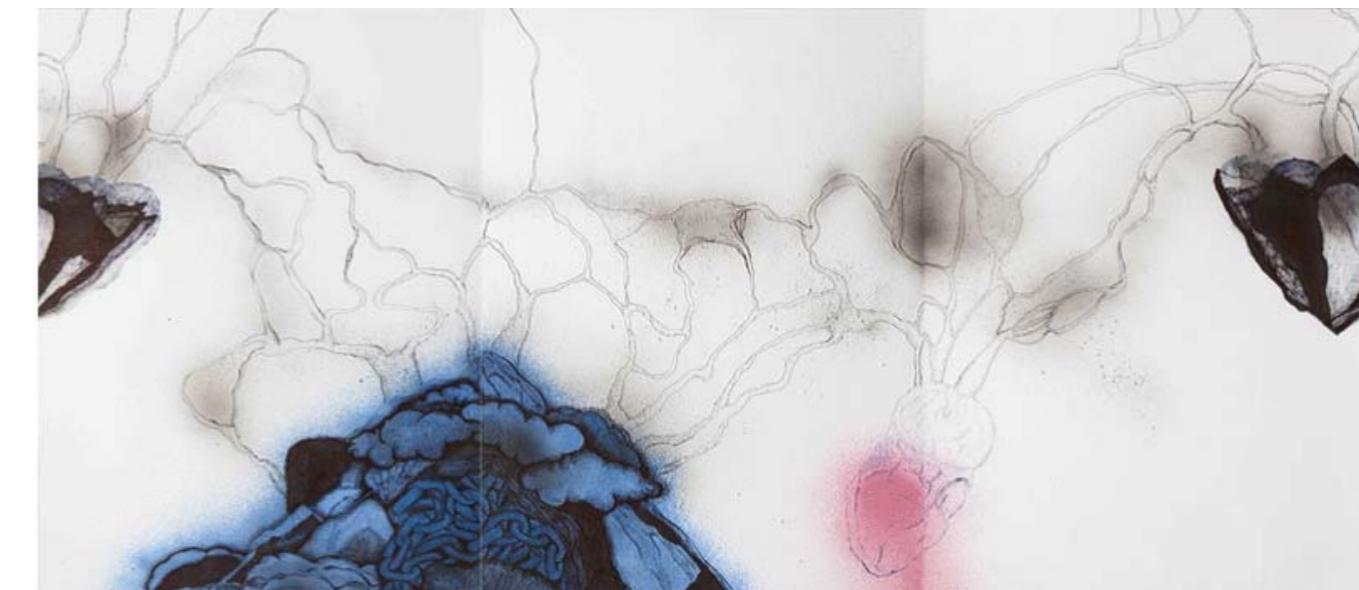
Vše je zobrazeno na třech listech, které kresebně propojují řeky (voda jako symbol emocí). Řeky jsou jak kořeny odkazující k podstatě, tak i zároveň žily. Metaforicky řečeno, kořeny jsou žily rostlin, řeky jsou žily země a žily jsou řeky našeho těla.

Tři grafické listy fungují sami o sobě. Zároveň jsou ale součástí triptychu, který je možno číst v celku. Triptych má navíc tři varianty, máme u něj možnost volby, jak listy dohromady poskládat. Tudíž si můžeme zvolit, jak příběh vyprávět nebo číst.

Varianty skládání listů jsou založeny na cyklickém principu, kdy ten první můžete přesunout na konec řady a pak znova a znova (...A-B-C.....B-C-A.....C-A-B...). Triptych tak dostává další rozměr opakování a návratu – věčného koloběhu času, života.

Past Option
three pieces, mixed technique, versatile inclusion
grafická série, tři listy, řazení lze libovolně měnit

Future Option
three pieces, mixed technique, versatile inclusion
grafická série, tři listy, řazení lze libovolně měnit

Massive Memory // 2015

MASSIVE MEMORY; what space is opened and what questions are asked by the paintings and objects herein? Memory is hardly a simple thing. Memory is a theme that opens up many questions that undoubtedly deserve intuitive exploration and its artistic expression.

I. La durée: Multiplicity of Duration within the Whole of Time

Human time is biological time; it is infinitely small when compared to geological time; the long time of the duration of mountains that almost seem eternal. However, even during a relatively short life, one can discover an immense mass of memories; the geological layers of one's own memory; the sediments and crystals of memories whose reflections often unexpectedly invade the present consciousness, flooding it with images and feelings... However, the multiplicity of duration can only take place within a single Time.

II. La euchronicité: the Past Is Always Present

When entering memory, we always dive into the past. However, what is happening at that moment? Are we pulled out from the present? Does remembering substitute immediate perception? Not at all! The past is part of the present. What is more, the past is more real than the present. The past is a present which has passed. While the present acts and keeps escaping, the past remains. The past is concurrent with the present. In a certain sense, the past is even ahead of the present. It is only thanks to the past that we are able to perceive the present. A person without a past lacks the reality of existence. Without memories, we would not know who we are and what is happening around us. Everything is simultaneous, everything is now...

III. La spatialité: Compression and Spaciousness

The past is a dimension of space. The whole of the past is compressed and spacious at the same time. The artist deliberately decompresses this space to reveal its massiveness. Dominant memories are the key points. They are the peaks, levels and layers that organize the whole space of the past. Following a memory means moving vertically between the individual levels, estimating one's position with respect to the dominants, looking for one's way. However, the immobility of the past is only imaginary; a memory can be within reach but can also be missed. The way towards it can be blocked, it can be compressed in narrow passes, hidden in the folds, buried by another mass of the past. It can turn out as being too remote or scattered on vast plains.

IV. Le dynamisme: Memory as Movement and Movement through Memory

If memory is a space, then there must be movement in it; it is dynamic. Memory creates a mass of memories some of which may become present in consciousness. It contains a "dynamic scheme" that can be grasped in the form of a massive mountain, a pyramid or a cone. Each memory requires movement from its quiet repose in unconsciousness towards becoming present. What happens here is a shift from virtuality to actuality; the past is pulled into the present. Remembering constitutes consciousness as such...

Remembering also requires external movement, as it follows after a certain challenge corresponding to the needs of the present situation. The memory must be positioned so as to fit the presence or the context of other remembered images: "memories that are becoming present are in a state of mutual penetration; they are developed into distinct, mutually external images corresponding to the individual memories..."

V. La conclusion visuelle: Representation of the Space of Memory

Several new wholes, with their own consistent plans, can be set up in this way. As a result, the painting on the canvas escapes its frame and enters another painting. Two canvases can form four different variants; four wholes with a different meaning, focus and energy. Once arranged in a certain way, the three remaining variants of the painting represent virtualities of the current setup. The artist has consciously gone through all of these singular variants while making the object. This principle is a perfect illustration of the fact that the past states that were once an actuality and are now a virtuality can be recalled. They are modular paintings containing the principle of rotation. They can offer the most effective constellation with respect to the situation. The paintings of Veronika Drahotová are images of the co-existence of the present and the past, alluding to the multiplicity of duration within a single whole of Time.*

* The author of the text would like to thank M. Proust, H. Bergson and G. Deleuze as well as the artist.

Text by: PhDr. Michal Tošner, Ph.D.

Our Secret Priorities

Naše tajná upřednostnění

2 obrazy tvořící jeden, 90cm x 140cm, 160cm x 136cm,

kombinovaná technika, akryl na plátně

2 painting forming one, 90cm x 140cm, 160cm x 136cm,

Form of Infinity

Forma nekonečna

2 obrazy tvořící jeden, 100cm x 90cm a 100cm x 120cm, kombinovaná technika

2 obrazy tvořící jeden, 100cm x 90cm a 100cm x 120cm, mixed technique

Massive Memory A

2x 136cm x 120cm, kombinovaná technika, akryl na plátně
2x 136cm x 120cm, mixed technique, acrylic on canvas

Massive Memory B

2x 136cm x 120cm, kombinovaná technika, akryl na plátně

2x 136cm x 120cm, mixed technique, acrylic on canvas

Massive Memory C

2x 136cm x 120cm, kombinovaná technika, akryl na plátně

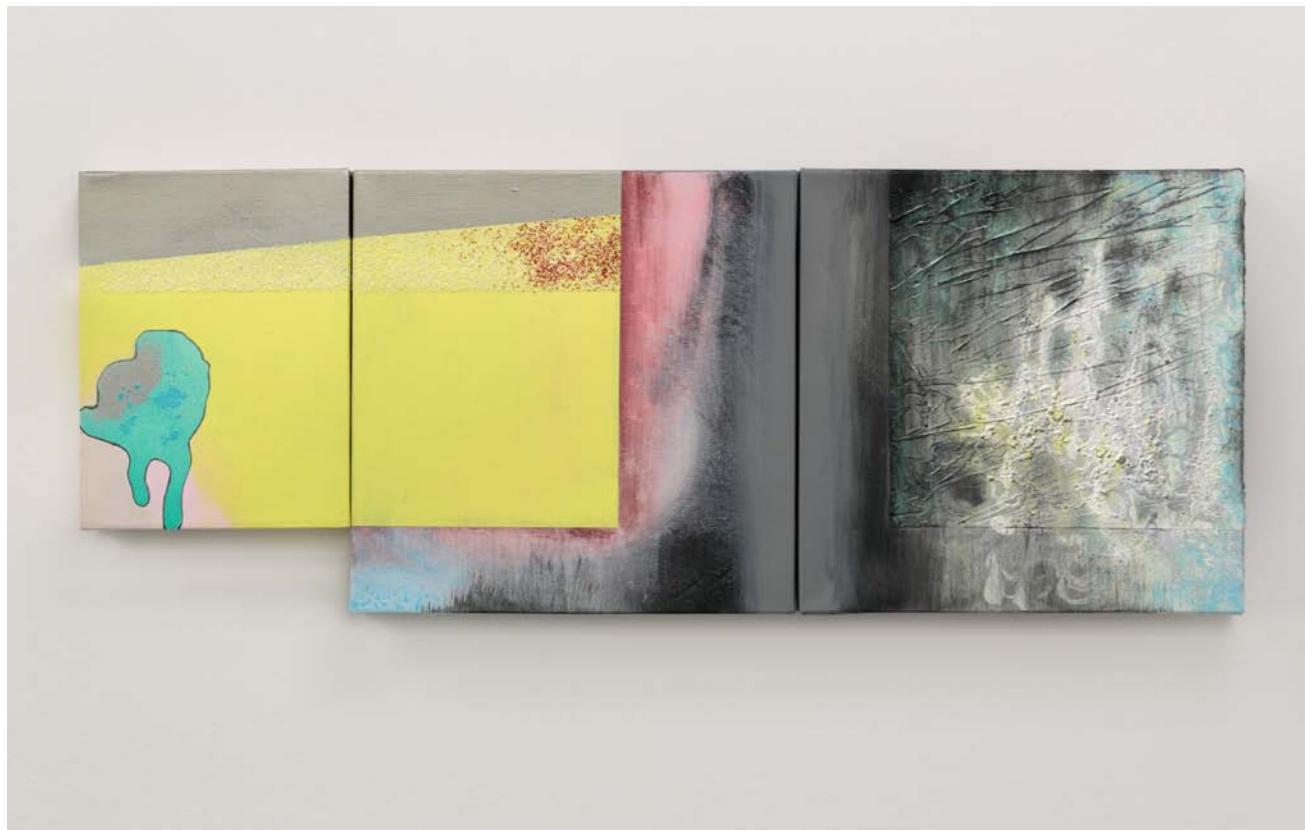
2x 136cm x 120cm, mixed technique, acrylic on canvas

Massive Memory D

2x 136cm x 120cm, kombinovaná technika, akryl na plátně

2x 136cm x 120cm, mixed technique, acrylic on canvas

Past the Future
Přes minulost

3 obrazy tvořící jeden, 2 x 30cm x 30cm, 1x 24cm x 18cm,
kombinovaná technika, akryl na plátně
3 paintings to form one, 2 x 30cm x 30cm, 1x 24cm x 18cm,
mixed technique, acrylic on canvas

Almost Always
Témeř pořád
two painting to form one, 50cm x 60cm each, acrylic on canvas
2 obrazy tvořící jeden, 50cm x 60cm každý, akryl na plátně

Memory Grid IV
Síto paměti
50cm x 60cm each, acrylic on canvas
50cm x 60cm každý, akryl na plátně

Memory Grid III
Síto paměti
50cm x 60cm each, acrylic on canvas
50cm x 60cm každý, akryl na plátně

Type of Balance
Druh rovnováhy
50cm x 60cm each, acrylic on canvas
50cm x 60cm každý, akryl na plátně

Memory Grid I
Síto paměti
50cm x 60cm each, acrylic on canvas
50cm x 60cm každý, akryl na plátně

Memory Grid II
Síto paměti
50cm x 60cm each, acrylic on canvas
50cm x 60cm každý, akryl na plátně

The State of Things
Stav věci
50cm x 60cm each, acrylic on canvas
50cm x 60cm každý, akryl na plátně

**Until the End of
Time....If Such
a Thing Exists //**
2014

The principle of time is eternity; time and eternity are co-existing.
Až do konce světa,.....jestli něco takového existuje. Principem času je věčnost,
čas a věčnost navzájem koexistují.

Until the End of Time

Až do konce světa

140cm x 60cm, structural paste, acrylic on canvas, 2013

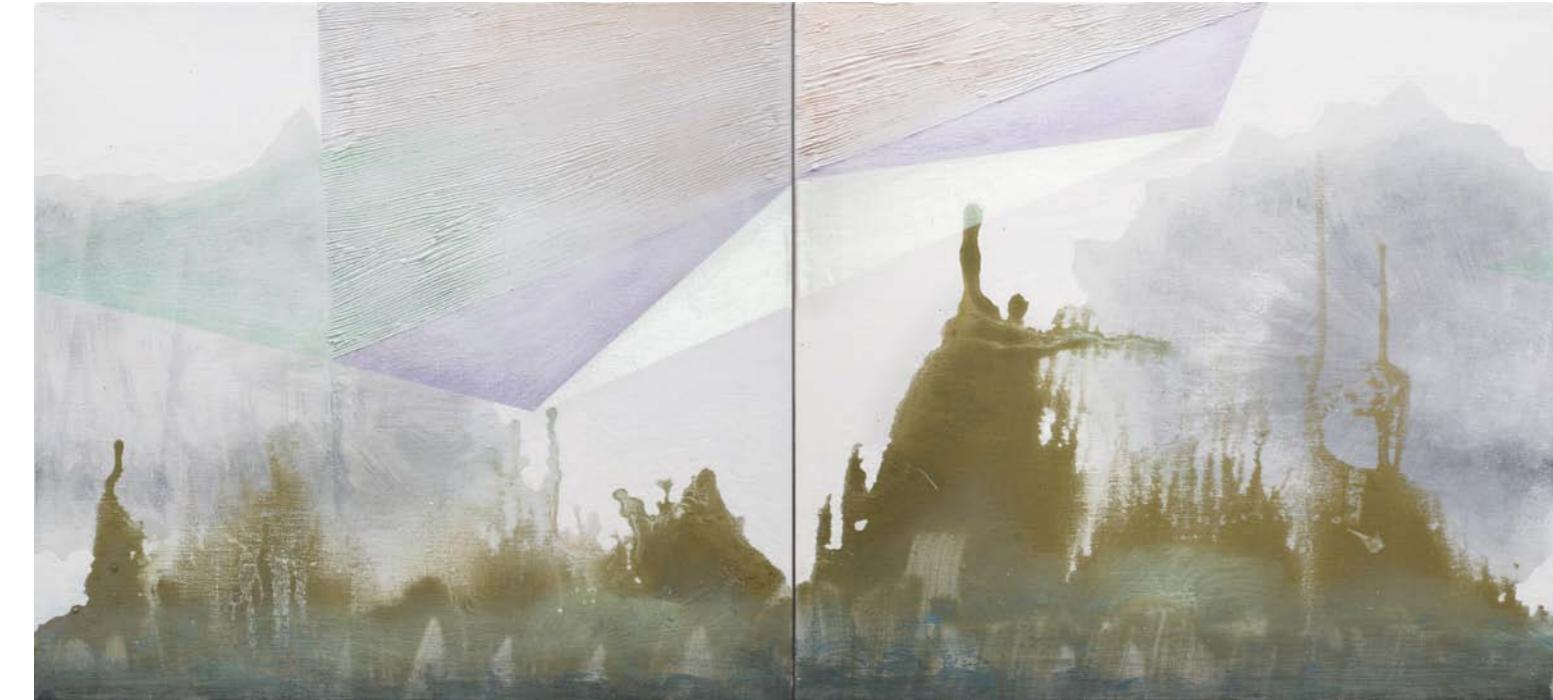
140cm x 60cm, strukturovací pasta, akryl na plátně

Horizon of Being I
150cm x 170cm, structural paste, acrylic on canvas
Horizont bytí II
150cm x 170cm, strukturovací pasta, akryl na plátně

Horizon of Being II
150cm x 170cm, structural paste, acrylic on canvas
Horizont bytí II
150cm x 170cm, strukturovací pasta, akryl na plátně

Moment of Eternity I

Okamžk věčnosti I

50cm x 60cm each, acrylic on canvas

50cm x 60cm každý, akryl na plátně

Moment of Eternity I

Okamžk věčnosti I

50cm x 60cm each, acrylic on canvas

50cm x 60cm každý, akryl na plátně